

A Fővárosi Ítéltábla dr. Hadnagy József ügyvéd (**I-II. rendű felperesi képviselő címe**) által képviselt **I. rendű felperes neve** (I. rendű felperes címe) I. rendű és II. rendű felperes neve (**II. rendű felperes címe**) II. rendű felpereseknek, a Dr. Kléger Ügyvédi Iroda (**I-III. rendű alperesi képviselő címe**; ügyintéző: dr. Kléger Viktor ügyvéd) által képviselt I. rendű alperes neve (**I., II. és III. rendű alperesek címe**) I. rendű, II. rendű alperes neve (**I., II. és III. rendű alperesek címe**) II. rendű és **III. rendű alperes neve** (születési neve: **III. rendű alperes leánykori neve, I., II. és III. rendű alperesek címe**) III. rendű alperesek ellen felelősség megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. március 31-én meghozott 17.G.40.787/2012/51. számú ítélete ellen az I. és a II. rendű felperesek által 54. és 58. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi az I. rendű felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a II-III. rendű alpereseknek mint együttes jogosultaknak 30.000 (Harmincezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 176.800 (Százhetvenhatezer-nyolcszáz) forint jogorvoslati illetéket;

kötelezi a II. rendű felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a II-III. rendű alpereseknek mint együttes jogosultaknak 30.000 (Harmincezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 196.300 (Százkilencvenhatezer-háromszáz) forint jogorvoslati illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek 2012. február 28-án előterjesztett, utóbb módosított keresetükben elsődlegesen az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. § (1) bekezdés a) pontjára, 33/A. § (1), (3) és (5) bekezdésére alapítva azt kérték, a bíróság állapítsa meg, hogy I. rendű alperes mint ügyvezető, valamint a II. és III. rendű alperesek mint a társaság döntéseinek meghozatalára meghatározó befolyást gyakorló tagok egyetemlegesen felelnek azért, hogy az összesen 12.649.634 forint összegű hitelezői igény a cégjegyzékből egyszerűsített felszámolást követően 2012. november 5. napján törölt **Sz. É. Kft.** felszámolása során nem került kielégítésre, kötelezze alpereseket az I. rendű felperesnek 1.434.119 forint és 2009. szeptember 30. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű éves kamata,

valamint 175.631 forint perköltség és 2010. november 30-tól a kifizetésig a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamata megfizetésére, míg a II. rendű felperesnek 1.697.250 forint és 2009. május 16-tól a kifizetésig évi 20 % kamata, valamint 156.440 forint perköltség és ennek 2010. november 28-tól a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti törvényes kamata egyetemleges megfizetésére. Másodlagosan a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 50. § (1) és (2) bekezdésére alapítva a II. és a III. rendű alperes kötelezését kérték az I. és a II. rendű felperesek javára az elsődleges kereseti kérelem szerinti összeg és járulékaik egyetemleges megfizetésére.

A kereseti előadás szerint a **Sz. É. Kft.** 2008. II. félévétől fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Az APEH 2009. március 30-án rendelte el a végrehajtást a társasággal szemben, ebből arra lehet következtetni, hogy az ekkorra felhalmozott adótartozás az ezt megelőző időszakban, reálisan kb. hat hónappal korábban keletkezett, hiszen az adóhatóság először az esedékességet követő három hónap elteltével inkasszót bocsát ki és csak ennek eredménytelensége után indítja meg „formálisan” a végrehajtást, amint az a perbeli esetben is történt. Ezzel szemben megalapozatlanul állítják ellenkérelmükben alperesek azt, hogy a társaság 2008. II. félévében még teljesítette kifizetéseit, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet csak 2009 márciusától állt fenn. Ez az APEH vonatkozásában nyilvánvalóan nem igaz, melyet alátámasztanak a felszámolási eljárásban az APEH által csatolt folyószámla-kivonatok is. Azokból megállapítható, hogy a társaság 2009. január 1-jére már 8.700.000 forint adótartozást halmozott fel. Az APEH által csatolt iratokból az is megállapítható, hogy a végrehajtási cselekmények nem vezettek eredményre. A polgári perben született jogerős ítéletek bizonyítják továbbá azt is, hogy a társaság a felperesek fizetési felszólításainak sem tett eleget. Nem hagyható figyelmen kívül e körben az sem, hogy a 2008. évi mérlegét a társaság nem adta le és nem tette közzé.

Az I. rendű alperes vonatkozásában a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelőssége megállapítása és (3) bekezdése alapján történő marasztalása feltételeinek fennálltát a bérleti díj megfizetése iránti perben született jogerős ítéletek, a büntetőjogi felelősségét a számvitel rendje megsértésnek vétsége miatt megállapító jogerős büntetőbíróági végzés és a **Sz. É. Kft.** felszámolási iratai bizonyítják.

A II. rendű és a III. rendű alperesek felelőssége Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján történő megállapítására és a (3) bekezdés szerinti egyetemleges marasztalásukra irányuló kereseti kérelemmel összefüggésben felperesek állították, a II. és III. rendű alperesek mint a társaság tagjai és mint családtagok is egyben, a felszámolást megelőzően ténylegesen meghatározó befolyást gyakoroltak a kft. döntései meghozatalára, így a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében ők is a társaság vezetőjének minősülnek (árnyékvezetők), ennél fogva felelősségük az I. rendű alperessel azonos a hitelezőkkel szemben. Árnyékvezetői felelősségük azért áll fenn, mert a társaság tagjaiként kötelesek lettek volna meghozni azokat a határozatokat, amelyekkel az ügyvezetői feladatát nem megfelelően teljesítő I. rendű alperest kötelezik feladatai teljesítésére - különösen a mérleg letétbe helyezésére, valamint a hitelezőkkel követeléseik kielégítése érdekében egyezségi tárgyalások megkezdésére -, illetve tőkeemeléssel biztosítaniuk kellett volna a társaság fizetőképességét, azonban semmit nem tettek ennek érdekében. Hangsúlyozták azt is, miután valamennyi alperes lakcíme azonos, egyebekben a kft. székhelyeként is szolgáló címen van, továbbá az alperesek egymás családtagjai, kizárt, hogy a II-III. rendű alpereseknek ne lett volna tudomása a társaság működéséről, felhalmozott tartozásáról, mégsem tettek semmit annak érdekében, hogy I. rendű alperes a hitelezői érdekekre is figyelemmel a Cstv.-ben foglalt kötelezettségeinek eleget téve járjon el a felszámolási eljárás során. Passzív magatartásukkal elősegítették, hogy a felperesek hitelezői igényei kielégítetlenül maradjanak, ezért felelősségük árnyékvezetőként fennáll.

Annak a vagyonsökkenésnek a mértékét, amely tekintetében a Cstv. hivatkozott rendelkezései alapján alperesek egyetemleges felelősséggel tartoznak, felperesek a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett hitelezői igények összegével azonosan 12.649.434 forintban jelölték meg. Véleményük szerint a Cstv. felszámolás elrendelésekor hatályos 33/A. § (3) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel nincs jogszabályi akadály annak, hogy a felelősség megállapítása

mellett alperesek kereseti kérelem szerinti marasztalására is sor kerüljön.

A II. és III. rendű alperesek Gt. 50. § (1) és (2) bekezdése alapján történő marasztalására irányuló kereseti kérelemmel összefüggésben felperesek a következőket adták elő.

Az alperesek részvételével alapított gazdasági társaságok adatait tartalmazó, 41/F/1. alatt csatolt táblázat adataiból arra lehet következtetni, hogy a II. és III. rendű alperesek a F. család többi tagjával közösen kifejezetten azzal a céllal alapítottak „sorozat jelleggel” korlátozott felelősségű társaságokat, hogy a működés során kiegyenlíthetetlen tartozásokat halmozzanak fel, majd felszámolási vagy kényszersztörlési eljárást követően a cégeket a hitelezői igények kielégítése nélkül szüntessék meg, ezáltal a hitelezők rovására jussanak vagyoni előnyhöz úgy, hogy korlátozott tagi felelősségük folytán kibújnak az anyagi felelősségre vonás alól. A bizonyítékok alapján megalapozottan vonható le az a következtetés, hogy akárcsak a többi, alperesek tagi részvételével működő családi kft. - így különösen az egyszerűsített felszámolást követően a hitelezői igények kielégítése nélkül, 108.357.679 forint NAV tartozás hátrahagyásával a cégjegyzékből 2009. november 3-án törölt G. Kft., valamint a 2011. április 6-i megszűntnek nyilvánítást követő kényszersztörlési eljárás során 2.700.000 NAV tartozást hátrahagyva 2011. május 13-án törölt O. M. Kft. -, a Sz. É. Kft. hitelezői igények kielégítése nélküli megszűnésére is a II-III. rendű alpereseknek felróhatóan került sor.

Annak alapján, hogy a II-III. rendű alperesek a velük egyébként azonos címen lakó családtagjaikkal közösen több kft.-t hoztak létre, amelyek azonosan a hitelezői igények kielégítése nélkül szűntek meg, vélelmezhető, hogy rosszhiszeműen jártak el, tudatosan szisztémaként alkalmazták azt a módszert, amellyel a jelentős adósságokat felhalmozó cégeket a hitelezők kielégítése nélkül szüntették meg.

A II-III. rendű alperesek Gt. 50. § (1)-(2) bekezdése szerinti felelősségét támasztják alá a felperesi indítványra a Sz. É. Kft. számlavezető bankjaitól beszerzett bankszámla-kivonatok is, amelyekből megállapítható, hogy alperesek a felszámolási eljárásban bejelentett összes hitelezői igényt jelentősen meghaladó összeget vontak el bankkártyával történő készpénzfelvétel, illetve fizetés útján a cég vagyonából. Tekintve, hogy a bankszámla-kivonatok bizonyítják a II-III. rendű alperesek részéről a hitelezői igényeket meghaladó összegű vagyon kivételét, alperesekre hárult annak bizonyítása, hogy a felvett összeget nem saját céljaikra használták fel, ez azonban nem nyert bizonyítást.

A bankszámla adatok alapján az is megállapítható, hogy a társaságnak lettek volna forrásai a hitelezői igények kielégítésére, hiszen csak a ... Banknál vezetett bankszámlához tartozó három bankkártya felhasználásával összesen 21.000.844 forint felvételére került sor alperesek részéről.

Alperesek a kereset elutasítását kérték.

A Cstv. rendelkezéseire alapított kereseti kérelemmel összefüggésben vitatták a marasztalási igény érvényesíthetőségét, továbbá a felperesek által állított vagyonsökkenést és annak mértékét. I. rendű alperes nem vitatta, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségeinek nem tett eleget, véleménye szerint azonban a perben nem nyert bizonyítást, hogy e magatartással okozati összefüggésben a társaság vagyona ténylegesen csökkent volna. A II-III. rendű alperesek vitatták, hogy a Cstv. 31/A. § (5) bekezdése szerinti árnyékvezetőnek minősülnének, véleményük szerint a felperesek által állított mulasztásaik ilyen következtetés levonására fennálltak esetén sem szolgálhatnak alapul.

A Gt. 50. § (1) és (2) bekezdésére alapított kereseti kérelem vonatkozásában a II-III. rendű alperesek vitatták, hogy a keresetben előadottak a korlátozott tagi felelősség áttörését eredményező visszaélésszerű joggyakorlás megállapítására alapul szolgálhatnának. Véleményük szerint önmagában az a körülmény, hogy egy család vagy több családtag különböző vállalkozásokat indít, amelyek utóbb a működés sikertelensége folytán megszűnnek, nem adhat alapot olyan következtetés levonására, hogy II-III. rendű alperesek a korlátozott felelősségükből, a Sz. É. Kft. elkülönülő jogalanyiságából adódó előnyöket szándékosan saját vagyonuk gyarapítása érdekében kihasználták.

volna. A felperesi táblázatban felsorolt cégek vonatkozásában kiemelték, a G. Kft.-ben tagként szereplő III. rendű alperes neve nem azonos a III. rendű alperessel, egyébként pedig a társaságokban tényleges tevékenységet nem végeztek, csak formálisan „papíron” voltak tagjai a társaságoknak, így a Sz. É. Kft.-nek is, amelynek ügyeit az I. rendű alperes mint ügyvezető intézte, a társaságot ő irányította és vezette. Állították azt is, a bankkártyás kifizetések a társaság kiadásait fedezték, a készpénz felvételét egyebek mellett az dette indokolta, hogy a társaság fizetési kötelezettségeit sok esetben csak készpénzben teljesíthette, mint ahogy a felperesekkel szemben is a bérleti díj fizetésére készpénzben került sor. A Gt. 50. § (1)-(2) bekezdése szerinti felelősségüket megalapozó csalárd, szándékos, célzatos visszaélésszerű joggyakorlás terhükre a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állapítható meg. A II. rendű alperes hivatkozott arra is, hogy 2005. óta családjával S.-on lakik, ugyanakkor ez a lakcímnnyilvántartóhoz nem került bejelentésre.

Az elsőfokú bíróság 2015. március 31-én meghozott 17.G.40.787/2012/51. számú ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes a Sz. É. K. V. Kft. „f.a.” fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a társasági vagyon 12.649.434 forinttal csökkent; az I. rendű alperest az I. rendű felperesnek 1.625.851 forint és 2012. július 13-tól a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt mértékű kamata, valamint 127.000 forint perköltség, a II. rendű felperesnek 2.406.690 forint és 2012. július 13-tól a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamata, valamint 152.400 forint perköltség megfizetésére kötelezte; ezt meghaladóan a kamatok és a II-III. rendű alperesek tekintetében a keresetet elutasította. Felpereseket az alpereseknek személyenként 31.750 forint perköltség megfizetésére kötelezte, továbbá úgy rendelkezett, a Magyar Államnak külön felhívásra I. rendű alperes az I. rendű felperes tekintetében 97.500 forint, a II. rendű felperes tekintetében 144.400 forint le nem rótt illetéket köteles megfizetni.

Az ítélet indokolása szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az volt megállapítható - a felperesek sem tették vitássá -, hogy a perbeli helyiségbérleti szerződésből eredő bérleti díj fizetési kötelezettségének a Sz. É. Kft. 2008. december 31-ig folyamatosan eleget tett. A felperesekkel szembeni bérleti díj fizetési és az állami adóhatóság felé fennálló adófizetési kötelezettségét a társaság ezt követően nem teljesítette. Az adótartozás miatti végrehajtási eljárás elrendelésére 2009. március 30-án került sor. Az adótartozás miatt ezt követően kezdeményezett felszámolási eljárásban az adóhatóság által csatolt folyószámla adatai a 2009. január 1. és 2010. május 5. közötti időszakot ölelik fel, azokból nem állapítható meg, hogy 2009 januárjában a társaság mekkora adótartozással rendelkezett. A 2008. év végén fennálló adótartozás összegére vonatkozó adatot a felszámolási eljárásban csatolt egyéb iratok sem tartalmazzák, az inkasszó visszautasításáról szóló iraton a feldolgozás dátumaként 2009. október 30. szerepel. A társaság bankszámla-kivonataiból sem vonható le megalapozottan olyan következtetés, hogy a társaság már 2008. II. félévében fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna. Az ... Banknál vezetett számlán 2008. december 18-án 2.226.420 forint összegű jóváírás történt, amit a társaság csak részben használt fel. Ezt követően 2009. január 12-én további 5.460.000 forint jóváírás érkezett. Mindez arra utal, a társaság az adótartozás ellenére is rendelkezett fizetési kötelezettségei teljesítéséhez szükséges bevétellel. A ... Banknál vezetett bankszámlából megállapíthatóan továbbá a cég adótartozását egy ideig részletekben törlesztette. Mindezekre tekintettel az volt megállapítható, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a felperesek előadása szerinti 2008. II. félévével szemben 2009 januárjától állt fenn.

A perben nem volt vitás, okiratokkal is bizonyítást nyert, hogy I. rendű alperes a felszámolás 2010. november 2-i közzététele időpontjában a társaság ügyvezetője volt; felszámolási eljárásban a felszámoló összesen 12.699.434 forint összegű hitelezői igényt vett nyilvántartásban, amelyből az I.

rendű felperes hitelezői igénye összesen 1.625.851 forint, a II. rendű felperesé 2.406.690 forint volt; a hitelezői igények vagyon hiányában nem kerültek kiegyenlítésre. Az I. rendű alperes Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelőssége megállapításának jogszabályi feltételei fennállnak. Az adós társaság felszámolási eljárásának kezdeményezése időpontjában hatályos Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az I. rendű alperes marasztalásának sem volt jogszabályi akadálya.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor a II-III. rendű alperesek felelőssége megállapításának és marasztalásának a Cstv.-ben meghatározott feltételei nem álltak fenn. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt megállapítható, hogy a II-III. rendű alperesek a társaság gazdálkodásában, irányításában közvetlenül részt vettek volna és így a társaság döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakoroltak volna, ezért az I. rendű alperes mellett a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint ők is a gazdálkodó szervezet vezetőjének (árnyékvezetőnek) minősültek volna. Önmagában abból, hogy az I. rendű alperes családtagjai, és vele egy címen laknak, megalapozottan nem vonható le olyan következtetés, hogy a társaság irányításában is közvetlenül részt vettek, meghatározó befolyást gyakorolva a vezetői döntésekre. 2007 októberéig az adós társaság ügyvezetői tisztségét betöltő **M. J.** tanúvallomása ugyanakkor alátámasztotta a II-III. rendű alperesek azon előadását, hogy a társaság döntéseinek meghozatalában, a társaság irányításában, tevékenységében nem vettek részt, a céget kizárólag az I. rendű alperes, valamint a perben nem álló **F. Z.** irányította, ők hozták meg a döntéseket. Ezt támasztja alá a bíróság megkeresésére az ... Banktól érkezett tájékoztatás is, amely szerint az adós társaság bankszámlájáról 2008 novemberében és 2009 januárjában a bankszámla-kivonatokon szereplő kifizetések az I. rendű alperes részére történtek. Egyebekben maga a II. rendű felperes is elismerte, hogy a II-III. rendű alperesekkel személyes kapcsolatban nem állt, velük a bérleti jogviszonyt érintően nem tárgyalt, nem találkozott. Az alperesek egybehangzó nyilatkozataiból az is megállapítható volt, hogy II. rendű alperes 2005. óta nem a bejelentett lakcímén, hanem **S.-on** lakik családjával külön háztartásban. Mindezeket mérlegelve az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, nem volt megállapítható, hogy a II-III. rendű alpereseket az adós társaság „árnyékvezetőjeként” a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősség terhelné a felperesekkel szemben.

A II-III. rendű alperesek Gt. 50. § (1) és (2) bekezdése szerinti felelőssége feltételeinek fennálltát vizsgálva az elsőfokú bíróság rögzítette, a Gt. hivatkozott rendelkezései a tagok tudatos, szándékos, célzatos, de legalábbis súlyosan gondatlan magatartását tekinti alkalmasnak arra, hogy a korlátozott felelősséget áttörve a tag teljes korlátlan felelőssége a jogutód nélkül megszűnt társaság tartozásaiért megállapítható legyen. Az elsőfokú bíróság ennek figyelembevételével értékelte a felperesek arra vonatkozó előadását, hogy II-III. rendű alperesek a velük egyébként azonos címen lakó családtagjaikkal közösen hoznak létre kft.-ket kifejezetten azzal a célzattal, hogy azokat a hitelezői igények kielégítése nélkül szüntessék meg és ily módon jussanak a hitelezők rovására vagyoni előnyhöz. Kifejtette, a rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan a felperesek által csatolt táblázatban szereplő cégek közül a II. és III. rendű alperesek a perbeli **Sz. É. Kft.** kívül a **G. Kft.**-ben és a **O. M. Kft.**-ben vettek részt tagként. A **G. Kft.** évekkel a **Sz. É. Kft.** 2006. decemberi megalapítását megelőzően, 2004-ben jött létre, és felszámolásának 2008. júniusi elrendelését követően 2009-ig működött, míg az **O. M. Kft.** alapítására 2007 márciusában, olyan időpontban került sor, amikor a **Sz. É. Kft.** bankszámla-kivonatokból is megállapíthatóan még megfelelően működött. A rendelkezésre álló adatok az **O. M. Kft.** és a **Sz. É. Kft.** tekintetében semmiképpen nem adnak alapot a tagok részéről bármiféle rosszhiszeműség, a hitelezők kijátszását célzó szándék megállapítására, különös tekintettel arra, hogy a **Sz. É. Kft.** felszámolását csak 2010 májusában kezdeményezték, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet pedig csak 2009 januárjától állt fenn, ami önmagában kizártta teszi, hogy az **O. M. Kft.** 2007. évi megalapítása arra irányult volna, hogy a **Sz. É. Kft.** tevékenységét ebbe a cégbe vigyék át. A **G. Kft.** és a **Sz. É. Kft.** vonatkozásában sem áll rendelkezésre olyan adat, amelyből olyan következtetés lenne levonható, hogy a 2006. és 2008.

között párhuzamosan működő cégek alapítására rosszhiszeműen, a **G. Kft.** tevékenységének átmentése érdekében került volna sor. A II-III. rendű alperesek Gt. 50. § (1)-(2) bekezdése szerinti felelősségét eredményező tudatos, rosszhiszemű joggyakorlását többlétevényállás hiányában önmagában nem alapozza meg az a tény, hogy a **G. Kft.**-t követően a **Sz. É. Kft.**-t, majd pedig az **O. M. Kft.**-t is létrehozták. Egymás követően két gazdasági társaság alapítása nem értékelhető tudatos, szándékos, a hitelezők kijátszását célzó rosszhiszemű magatartásként, figyelemmel arra is, hogy a perbeli esetben a II-III. rendű alperesek az adós társaságban tényleges tevékenységet nem végeztek, abban csak formálisan vettek részt.

A II-III. rendű alperesek Gt. rendelkezései szerinti korlátlan tagi felelősségét önmagában az a tény, hogy a perbeli időszakban az adós társaság bankszámlájáról bankkártyával 21.000.000 forintot meghaladó összeg került felvételre, ugyancsak nem támasztja alá, tekintettel arra, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állapítható meg, hogy ezt az összeget a II-III. rendű alperesek vették volna fel a társaság bankszámlájáról, továbbá az sem, hogy azt saját céljaikra használták volna fel. Ugyanakkor a rendelkezésre álló adatokból megállapítható, hogy az adós társaság fizetési kötelezettségének jelentős részét készpénzben teljesítette, így a perbeli bérleti szerződés alapján bérleti díj fizetési kötelezettségének is ily módon tudott csak eleget tenni, ami megfelelően indokolja a felperesek által kifogásolt készpénzfelvételt. Ily módon az sem volt megállapítható, hogy a II-III. rendű alperesek az adós társaság vagyonával, pénzeszközeivel sajátjukként rendelkeztek volna, illetve azt saját céljaikra használták volna fel.

Mindezekre tekintettel a II-III. rendű alperesekkel szemben a kereset elutasításának volt helye.

Az ítélettel szemben a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben a II-III. rendű alperesekkel szembeni kereseti kérelmüket elutasító részében az ítélet kereseti kérelem szerinti megváltoztatását kérték. Azt is kérték továbbá, hogy az ítélet indokolásában foglaltak módosításával a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjaként 2008. II. féléve kerüljön megállapításra.

A fellebbezés szerint az ítélet indokolásából megállapíthatóan a II-III. rendű alperesekkel szembeni keresetet az elsőfokú bíróság lényegében azért találta megalapozatlannak, mert II-III. rendű alperesek a **Sz. É. Kft.** tevékenységében tevőlegesen nem, csak formálisan vettek részt, a társaságban tényleges tevékenységet nem végeztek.

Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt, hogy a Gt. 141. § (1) bekezdés a) és j) pontjában, valamint 51. § (1) bekezdésében foglaltakból következően a társaság tagjait önmagában a tagsági jogviszonyból eredően felelősség terheli a hitelezőkkel szemben azért, hogy eleget tegyenek évenkénti taggyűlés tartási kötelezettségüknek, valamint az éves beszámoló elfogadási kötelezettségüknek, továbbá, hogy meghozzák a Gt. 51. §-a szerinti, a hitelezők védelmét szolgáló döntéseket. E felelősség alól a II-III. rendű alperesek nem bújhatnak ki arra hivatkozással, hogy csak névleg voltak a társaság tagjai. E magatartásuk önmagában megalapozza rosszhiszeműségüket és ezen keresztül a hitelezőkkel szembeni felelősségüket.

A rendelkezésre álló adatok alapján az is nyilvánvaló, hogy II-III. rendű alperesek a társaság tagjaiként nem tettek eleget a Gt. 141. § a) pontja szerinti ellenőrzési kötelezettségüknek, belenyugodtak abba, hogy I. rendű alperes, illetve **F. Z.** azt tesz a társasággal, amit akar, amiben nyilván közrejátszott, hogy tudták, rajtuk semmi nem kérhető számon, az adós társaság kötelezettségeiért felelősségük törzsbeteikre korlátozódik, a társaság tartozásai rajtuk közvetlenül nem hajthatók be. A II-III. rendű alperesek „nemtevése”, a társaság működésében való közreműködése hiánya eredményezte azt, hogy a társaságot ténylegesen működtető személyek a korlátozott felelősségű társaság mögé bújva minden felelősség és anyagi következmény nélkül üzemeltethették a társaságot és halmozhattak fel ki nem fizetett adósságokat. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján továbbá egyértelmű - az elsőfokú bíróság ítéletében is szerepel -, hogy II-III. rendű alperesek olyan gazdasági társaságokat alapítottak, amelyek megszüntetésére felszámolási

eljárás vagy kénysztörlési eljárás eredményeképp a hitelezői igények kielégítése nélkül, a hitelezők felé fennálló jelentős tartozások hátrahagyásával került sor.

Mindezek mellett a II-III. rendű alperesek felelősségét az a bizonyított tény is megalapozza, hogy az adós társaság bankszámlájához három bankkártya tartozott, azok mindegyikét használták és ily módon jelentős összeg felvételére került sor a társaság bankszámlájáról, amely nem a cég érdekében került felhasználásra. Az valóban nem nyert bizonyítást, hogy személy szerint kik használták a kártyákat, ugyanakkor nyilvánvaló, hogy a bankkártyákat az ügyvezető I. rendű alperes, valamint a tag II-III. rendű alperesek használták „személyre szabottan”.

A II-III. rendű alperesek felelőssége különösképpen megállapítható annak fényében, hogy az I. rendű alperessel családi kapcsolatban állnak, vele a lakcímük is azonos, amely cím megegyezik az adós társaság székhelyének címével.

Felperesek mindezeket túl továbbra is állították, a rendelkezésre álló adatok bizonyítják, hogy az adós társaság már 2008. II. félévében fizetéseképtelen helyzetben volt, a felszámolás kezdeményezése csak az adóhatóság igényérvényesítésének elhúzódása miatt csúszott át a 2010-es évre.

A II-III. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az ítélet helybenhagyását kérték, lényegében helyes indokai alapján.

Véleményük szerint a fellebbezés korlátaira tekintettel a másodfokú bíróságnak kizárólag a Gt. 50. §-a szerinti felelősségük kérdésében kell állást foglalnia. E körben pedig az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakból egyértelműen megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság - szemben a fellebbezésben előadottakkal - nem kizárólag passzív magatartásukra alapítva utasította el a keresetet, hanem a felperes által e körben hivatkozott valamennyi körülményt vizsgálta. Kiemelték, arra nézve, hogy az állított 20.000.000 forintot meghaladó készpénzfelvételre melyik időszakban került sor, felperesek bírói felhívás ellenére még csak határozott tényállítást sem tettek, azt pedig, hogy a hivatkozott három bankkártyából 1-1 az alperesek személyéhez kapcsolódott volna, a II. rendű felperes maga cáfolta a 42. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldalán rögzített nyilatkozatával, amely szerint a három bankkártya nem egy bankszámlához tartozik, azok két bankhoz kapcsolódnak.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a felperesek fellebbezése és a II-III. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelme korlátai között vizsgálta felül és a fellebbezést az alábbiak szerint megalapozatlannak találta.

Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetést levonva utasította el mindkét jogcímen a felperesek II-III. rendű alperesekkel szembeni keresetét, az ítélet indokolásának a fellebbezésben kifogásolt megállapítása is helytálló, megalapozott, az ítélet megváltoztatására a fellebbezésben előadottak nem szolgálnak alapul.

A II-III. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmében foglaltakkal szemben egyértelműen megállapítható, hogy felperesek fellebbezésükben a II-III. rendű alperesek ellen előterjesztett keresetük elutasítását az elsődleges jogcímként megjelölt Cstv. 33/A. §-a és a másodlagos jogcímként hivatkozott Gt. 50. §-a vonatkozásában egyaránt sérelmezik, a II-III. rendű alperesek marasztalását elsődlegesen változatlanul arra hivatkozással kérik, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti „árnyékvezetőként” (árnyék ügyvezetőként) őket az I. rendű alperessel egyetemlegesen a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősség terheli.

A II-III. rendű alperesek árnyékvezetői minőségére nézve ugyanakkor a fellebbezés érvelést egyáltalán nem tartalmaz. Erre tekintettel e körben a Fővárosi Ítéltábla csak utal arra, abból következően, hogy a feltételek fennállta esetén a gazdálkodó szervezet vezetőjének (gazdasági

társaság vezető tisztségviselőjének) a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése - mint a vezető tisztségviselő felelősségére egyébként irányadó rendelkezésektől (lásd Gt. 30. § (1), (2) és (4) bekezdése) eltérő kivételes szabály - szerinti felelősségét az ügyvezetési feladatok nem megfelelő teljesítése alapozza meg, a gazdálkodó szervezet (gazdasági társaság) tagja árnyékvezetői minősége és ebből eredő felelőssége megállapításához is az szükséges, hogy a tag olyan döntések meghozatalában való részvétellel gyakoroljon ténylegesen meghatározó befolyást a gazdálkodó szervezet (gazdasági társaság) működésére, amelyek egyébként kívül esnek a legfőbb szerv jogszabályban, illetve létesítő okiratban meghatározott hatáskörén és az ügyvezetés, vagyis a gazdálkodó szervezet (gazdasági társaság) napi működése, irányítása körébe tartoznak. Önmagában sem a legfőbb szerv hatáskörébe tartozó döntések meghozatalának, sem a gazdálkodó szervezet vezetője (vezető tisztségviselője) ügyvezetési tevékenysége ellenőrzésének elmulasztása nem minősül olyan magatartásnak, amely alapul szolgálhatna a tag árnyékvezetői minősége, illetve a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelőssége megállapítására.

A perbeli esetben a felperesek által az elsőfokú eljárás során megjelölt magatartások egyike sem értékelhető a II-III. rendű alperesek mint az adós gazdasági társaság tagjai árnyékvezetői minősége, és ebből eredően a társaság hitelezőivel szembeni felelőssége megállapítására alapul szolgáló magatartásként, arra alapul szolgáló magatartás, a perben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján sem volt megállapítható. Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított keresetet megalapozatlannak találta, e körben az ítélet indokolásában foglaltakkal a Fővárosi Ítélet tábla maradéktalanul egyetért.

A Gt. 111. § (1) bekezdése, illetve 171. § (1) bekezdése alapján főszabályként a korlátozott felelősségű társaság tagját, a részvénytársaság részvényesét a társaság tartozásaiért nem terheli helytállási kötelezettség, azokért a Gt. 2. § (3) bekezdése szerinti saját neve alatti elkülönült jogalanyiságából adódóan közvetlenül és kizárólagosan a társaság tartozik helytállni.

A Gt. 50. §-a a főszabálytól eltérő, a korlátozott felelősségű társaság tagjának, a részvénytársaság részvényesének egyébként - a vagyoni hozzájárulás teljesítésére - korlátozott felelősségét áttörő kivételes rendelkezést tartalmaz. Az (1) bekezdés szerint a korlátozott felelősségű társaság és a részvénytársaság jogutód nélküli megszűnése esetén nem hivatkozhat korlátozott felelősségére az a tag (részvényes), aki ezzel visszaélt. A korlátozott felelősségű társaság és a részvénytársaság azon tagjai (részvényesei), akik korlátozott felelősségükkel, illetve a társaság elkülönül jogi személyiségével a hitelezők rovására visszaéltek, korlátlanul és egyetemlegesen felelnek a megszűnt társaság ki nem elégített kötelezettségeiért. A (2) bekezdés azt is kimondja, a tagok (részvényesek) (1) bekezdés szerinti felelőssége különösen akkor állapítható meg, ha a társaság vagyonával sajátjukként rendelkeztek, a társasági vagyont saját vagy más személyek javára úgy csökkentették, hogy tudták, illetve az általában elvárható gondosság tanúsítása esetén tudniuk kellett volna, hogy ezáltal a társaság a kötelezettségeit harmadik személyek részére nem lesz képes teljesíteni.

E rendelkezések együttes értelmezéséből az következik, hogy a korlátozott felelősségű társaság tagjának, a részvénytársaság részvényesének a jogutód nélkül megszűnt társaság ki nem elégített kötelezettségeiért a társaság hitelezőivel szembeni korlátlan és egyetemleges felelőssége megállapítására abban az esetben kerülhet sor, ha a tag, illetve a részvényes szándékosan vagy súlyos gondatlansággal oly módon él vissza a társaság elkülönült jogalanyiságából fakadó korlátozott felelősségével, hogy a társaság vagyonát annak rendeltetésével ellentétesen a társaság üzletszerű gazdasági tevékenysége körén kívül eső célra használja fel, ily módon csökkentve, illetve teljes egészében elvonva azt, aminek következtében a társasággal szembeni hitelezői követelések kielégítése egészben vagy részben meghiúsul.

A II-III. rendű alperesek Gt. 50. § (1) és (2) bekezdése szerinti felelősségét megalapozó, a társaság elkülönült jogalanyiságával és a tagi korlátozott felelősséggel való visszaélésnek minősülő

magatartásként felperesek hivatkoztak arra, hogy II-III. rendű alperesek bankkártyával történt készpénzfelvétel, illetve fizetés útján a kielégítetlenül maradt hitelezői igényeket jelentősen meghaladó összegeket vontak el saját céljaikra, illetve a társaság gazdasági tevékenységén kívül álló célra a társasági vagyonból. Fellebbezésükben hivatkoztak arra is, hogy II-III. rendű alperesek nyilvánvalóan korlátozott felelősségük tudatában vállalták a „stróman” szerepét, mulasztották el a Gt. 141. § (1) bekezdése és 51. §-a szerinti, a tagsági viszonyból eredő alapvető kötelezettségeik teljesítését és nyugodtak bele abba, hogy az I. rendű alperes „azt tesz a társasággal, amit akar”.

Ugyanakkor az előbbiekből következően önmagában a gazdasági társaság legfőbb szervének hatáskörébe tartozó döntések, intézkedések meghozatalának elmulasztása anélkül, hogy közvetlenül a társasági vagyon csökkenését eredményezné, nem alapozza meg a tag, illetve a részvényes Gt. 50. § (1)-(2) bekezdése szerinti felelősségét, így önmagában a tőkepótlási kötelezettség elmulasztása sem értékelhető ilyen tagi felelősséget megalapozó magatartásként.

Az pedig, hogy II-III. rendű alperesek a kereseti előadás szerint saját céljaikra, illetve a társaság gazdálkodási tevékenységén kívüli célra vették volna igénybe a társaság pénzeszközeit és ezzel a társasági vagyont csökkentették volna, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt megállapítható, amint azt ítéletének indokolásában az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette.

A bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően értékelve, okszerű és megalapozott következtetést vont le az elsőfokú bíróság akkor is, amikor arra az álláspontra helyezkedett, a perben rendelkezésre álló adatok azt a felperesi állítást sem támasztják alá, hogy II-III. rendű alperesek csalárd módon valójában nem az üzletszerű közös gazdasági tevékenység folytatásának szándékával, hanem kifejezetten azzal a céllal vettek részt a perbeli korlátolt felelősségű társaság, valamint a felperesek által megjelölt további korlátolt felelősségű társaságok alapításában, hogy ily módon a társaságok - köztük a Sz. É. Kft. - hitelezői rovására vagyoni előnyhöz jussanak. A Fővárosi Ítéltábla e körben is maradéktalanul osztja az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában részletesen kifejtett jogi álláspontját.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontja tekintetében felperesek fellebbezése az elsőfokú eljárásban előadottakhoz képest újdonságot, a felperesi álláspontot alátámasztó további érvelést nem tartalmaz. E körben tehát a fellebbezés annak tartalma szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok felülmérlegelésére, azokból az elsőfokú bíróságtól eltérő, a felperesek álláspontjával azonos következtetés levonására irányul. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint azonban ennek feltételei nem állnak fenn, az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat e körben is a Pp. 206. § (1) bekezdésében előírtaknak megfelelően értékelte és ennek alapján okszerű, logikus, ellentmondástól mentes következtetéssel, indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget téve állapította meg azt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2009 januárjától állt fenn, annak korábbi, 2008. II. félévi bekövetkeztét a bizonyítékok nem támasztják alá.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése - helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla az eredménytelenül fellebbező felpereseket a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperesek mint együttes jogosultak 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdése alkalmazásával a jogi képviselő másodfokú eljárásban kifejtett tevékenységével arányban állóan mérsékelt összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére, míg a felperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt jogorvoslati illeték megfizetéséről a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2016. május 31.

Dr. Tibold Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Felker László s.k.
előadó bíró

Levek Istvánné dr. s.k.
bíró

Fővárosi Ítéltábla
10.Gf.40.408/2015/9.

A Fővárosi Ítéltábla dr. Hadnagy József ügyvéd (**I-II. rendű felperesi képviselő címe**) által képviselt **I. rendű felperes neve** (I. rendű felperes címe) I. rendű és II. rendű felperes neve (**II. rendű felperes címe**) II. rendű felpereseknek, a Dr. Kléger Ügyvédi Iroda (**I-III. rendű alperesi képviselő címe**; ügyintéző: dr. Kléger Viktor ügyvéd) által képviselt I. rendű alperes neve (**I., II. és III. rendű alperesek címe**) I. rendű, II. rendű alperes neve (**I., II. és III. rendű alperesek címe**) II. rendű és **III. rendű alperes neve** (születési neve: **III. rendű alperes leánykori neve, I., II. és III. rendű alperesek címe**) III. rendű alperesek ellen felelősség megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Ítéltábla 2016. május 31. napján meghozott 10.Gf.40.408/2015/4-II. számú ítélete kijavítása tárgyában a felperesek által 5. sorszámon benyújtott kijavítási kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla a 2016. május 31. napján meghozott 10.Gf.40.408/2015/4-II. számú ítéletét a következőképpen javítja ki:

Az ítélet rendelkező része harmadik bekezdésében a II. rendű felperest az államnak külön felhívására 196.300 (Százkilencvenhatezer-háromszáz) forint jogorvoslati illeték megfizetésére kötelező mondatrész helyesen a következő: „a II. rendű felperes által le nem rótt 196.300 (Százkilencvenhatezer-háromszáz) forint jogorvoslati illetéket az állam viseli.”;

az ítélet indokolása 9. oldalán az utolsó mondat utolsó tagmondata helyesen a következő: „míg az I. rendű felperes illetékfeljegyzési joga, illetve a II. rendű felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt jogorvoslati illeték megfizetéséről a 6/1986. (VI. 26) IM rendelet 13. § (2)

bekezdése, valamint a 14. §-a alapján rendelkezett."

A végzés ellen az ítélet rendelkező részét érintő kijavítás tekintetében a kézbesítésétől számított 15 napon belül a Kúriához címzett, a Fővárosi Ítéltáblánál 6 példányban előterjesztendő fellebbezésnek van helye.

Indokolás:

A Fővárosi Ítéltábla 2016. május 31. napján meghozott 10.Gf.40.408/2015/4-II. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, továbbá a felpereseket a másodfokú eljárás során felmerült másodfokú perköltség, valamint a le nem rótt jogorvoslati illeték államnak történő megfizetésére kötelezte, az ítélet indokolása 9. oldalán az utolsó mondat utolsó tagmondatában arra is utalva, hogy a felperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt jogorvoslati illeték megfizetéséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

A felperesek jogi képviselője 2016. július 26. napján érkezett 5. sorszámu beadványában a másodfokú ítélet kijavítása iránti kérelmet terjesztett elő arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság a 17.G.40.787/2012/56. számú végzésével a II. rendű felperesnek teljes személyes költségmentességet engedélyezett, így a le nem rótt jogorvoslati illeték állam javára történő megfizetésére a II. rendű felperes nem köteles.

A Pp. 224. § (1) bekezdése értelmében a bíróság névcseré, hibás névírás, szám- vagy számítási hiba vagy más hasonló elírás esetén a határozat kijavítását végzéssel bármikor hivatalból is elrendelheti, a (2) bekezdés szerint a kijavítás tárgyában a bíróság a felek meghallgatása nélkül is határozhat.

A Fővárosi Ítéltábla a kijavítási kérelemben előadottakat megalapozottnak találta, ezért annak helyt adva a 10.Gf.40.408/2015/4-II. számú ítéletét a Pp. 224. § (1)-(2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint kijavította.

A jogorvoslati jog a Pp. 233/A. §-án és 224. § (4) bekezdésén alapul.

Budapest, 2016. november 25. napján

. Tibold Ágnes s.k. a tanács elnöke
Dr. Felker László s.k. előadó bíró

Levek Istvánné dr. s.k. bíró